

דף מ.

עין משפט א.

אר"ה סימן שצו פעיף יח

יח. מי שזימן אצלו אורחים ביו"ט^ה, לא יוליכו בידם מנות למקום שאין בעל הסעודה יכול ללכת לשם, אלא א"כ זיכה להם מערב יו"ט ע"י אחר מנות אלו.

עין משפט ב.

ח"מ סימן שצג פעיף א

א. הכניס פירותיו לחצר חבירו שלא ברשות ואכלתן בהמתו של בעה"ב פטור^ו.

הגה: ואפי' היה בעל החצר טוחן והביא לו אותם לטחון כדי שישתכר בהן בעל החצר^ז, דבלי ידיעתו הוי בלי רשותו.

א. ב. הוחלקה בהן בהמתו של בעה"ב והוזקה בעל הפירות חייב, אבל אם הכניס ברשות פטור^ח.

ה. ה"ה הזמינם מערב יו"ט, כיון שלא זכה להם הרי עדיין ברשותו.

ו. ממשנה בב"ק מ"ז ע"א.

ז. טור, מברייתא שם האשה שנכנסה לטחון שם בע"ב, וכ"כ הרשב"א.

ח. בסי' שצ"ח כתב הטור דר"י והרא"ש פסקו כרבנן בב"ק מ"ח ע"ב, שאמרו כל שנתן לחבירו רשות להכניס פירותיו קיבל עליו גם שמירת הפירות, והרי"ף והרמב"ם פסקו כרבי דאמר דאף אם נתן רשות להכניס לא קיבל עליו שמירה על הפירות, מיהו כו"ע מודים דאין בעל הפירות חייב בנזקי בעל החצר אם הוזק שורו דבעל החצר בפירות, וזהו מה שכתב מר"ן אם הכניס ברשות פטור הגם שפסק כהרי"ף והרמב"ם דסתם נתינת רשות לא הוי כקיבל עליו שמירת הפירות, מ"מ בעל הפירות אינו חייב כאשר הוזק בהן שורו של בעל החצר, וכתב הסמ"ע דא"כ תימא על הרמ"א שכתב דיש חולקין דבזה לא פליגי. סמ"ע ס"ק ג'.

ואם קיבל עליו בעה"ב לשמור את הפירות בעה"ב חייב ט.

עין משפט ג.

או"ח סימן שצז סעיף יז

עין לעיל דף לט: עין משפט ו

עין משפט ד.ה.

או"ח סימן תצז סעיף ב

ג. ב. דגים ועופות וחיה שהם מוקצה י אין משקים אותם ביו"ט, ואין נותנים לפניהם מזונות שמא יבא ליקח מהם כ.

וכל מה שאסור לאכלו או להשתמש בו משום שהוא מוקצה, אסור לטלטלו.

או"ח סימן תצח סעיף ג

ג. ג. בהמות שיוצאות ורועות מחוץ לתחום אבל נכנסות ולנות בתוך התחום הרי הם מוכנות ומותר לקחת מהם לשוחטן ביו"ט ל, אבל

ט. אם בהמתו אכלה אותם וזו דעת הרי"ף והרמב"ם דבעינן קבלת שמירה בפירוש ולא רק נתינת רשות, אבל לדעת ר"י והרא"ש א"צ קבלת שמירה בפירוש, וע"כ כתב הש"ך בס"ק א' דכאן מקומה של הגה"ה דיש חולקין שכתובה לפני כן.

י. אף שאינם מחוסרים צידה רק מוקצים כגון מיועדים לסחורה וכדומה.

כ. ה"גם שטילטולם אינו אלא מדרבנן וא"כ הוי גזירה לגזירה, מ"מ צ"ל דשם יקח מהם זה חשש קרוב הוא וחוששין לו אע"פ שעיקר האיסור אינו אלא מדרבנן. כה"ח אות ו'.

וה"בבהמה טמאה ועופות טמאים אין איסור להשקותם וליתן לפניהם מזונות דאינם ראויים לאכילה. מ"א ס"ק ב'.

וה"ובשבת שאין החשש שמא יקח מהם, מותר לתת לפניהם מים ומזון אפי' בטהורים. גם בטהורים ביו"ט שאסור ליתן לפניהם שמא יטול מהם, בריחוק מהם קצת מותר ליתן לפניהם. מ"א ס"ק ב'. מ"ב אות ה', דכיון שהצריכוהו לרחק קצת יש בזה היכר ולא ישכת. מ"מ באותם שאין מזונותיהם עליך אסור גם בריחוק מקום קצת.

ל. ומשקין הבהמות ביו"ט לפני השחיטה כדי להפריד בין העור והבשר כדי שתהיה נוח להפשיטה, מביצה דף מ' ע"א, במשנה וגמ' ורש"י שם. והרי"ף פירש שם משום סירכא הבאה מחמת זיעה. כה"ח אות כ"ו.

ומה שבאות ולנות בתוך התחום לאו דוקא כל לילה, אלא אפי' באים לפרקים הוי מוכנות.

הרועות מחוץ לתחום ^מ וגם לנות שם, אם נכנסו ביו"ט אין שוחטין ^ב מהם שהם מוקצין דאין דעת אנשי העיר עליהן.

ג. ד. במה דברים אמורים בבהמת ישראל אבל בבהמת אינו יהודי אין בהם דין מוקצה שאין הא"י צריך הכנה ^פ, אא"כ באו מחוץ לתחום בשביל הישראל ^ע.

ג. ה. ספק באו מחוץ לתחום בשביל הישראל מותר ^פ דספיקא להקל במוקצה, ואם הביאם הא"י לצורך אינו יהודי אחר, או אפי' הביאם בסתם בעיר שרובה א"י מותר, שכל המביא לצורך הרוב מביא.

עין משפט ו. או"ח סימן שי סעיף ב

ב. ב. אין שום אוכל תלוש ^ז הראוי לאכילה שהוא מוקצה בשבת ^ק, ואפי' חטים שזרעם בקרקע ועדיין לא השרישו ^ר, וכן ביצים שתחת התרנגולת שנולדו מע"ש ^ש ותוך ג' ימים לישיבתה עליהם מותרים

מ"ב אות י"ב מגמ'.

מ. כגון שכל זמן הקיץ הן מחוץ לתחום אף שנכנסות בזמן הגשמים מ"מ כל ימי הקיץ אין דעת אנשי העיר עליהם.

נ. אף שאין בהם איסור תחומין כגון שבאו מאליהן או עירבו, ג"כ אין שוחטין משום שאינם מוכנות ומוקצין הם. מ"ב אות ט"ו.

ס. עיין בסי' תצ"ז ובכף החיים שם אות צ"ב הטעם.

ע. רק לאותו ישראל שהובאו בשבילו, אבל לישראל אחר מותרים, כמ"ש בסי' תקט"ו סעיף ה'.

פ. ורק בספק מחוץ לתחום הקלו, אבל לא בכל ספק מוקצה דספיקו להחמיר וה"ה בספק מוכן אסור כמ"ש בסי' תצ"ז סעיף ג'. כה"ח אות ל"ה.

צ. אבל במחובר אפי' לר"ש הוי מוקצה גם אם נתלש אח"כ בין בשל ישראל בין בשל א"י.

ק. אפי' עומדים לסחורה שדעתו לאכול מהם כשירצה.

ר. ולא דמי לנר שכבה בסי' רע"ט ששם כיון שהוקצה בבה"ש הוקצה לכל היום, מ"א ס"ק א'. ואם השרישו הו"ל עוקר דבר מגידולו ואסור.

ש. פסחים נ"ה ע"ב.

בטלול.

ב. ג. גרוגרות שהם תאנים, וצמוקים שמניחים אותם לייבשן אסורים בשבת משום שהן מסריחות קודם שיתיבשו וכיון שכן מסיח דעתו מהם, והיות ודחה אותם בידים, וגם לא ראויים לאכילה ע"כ מוקצים הם.

הגה: י"א דגרוגרות וצמוקים שביד האינו יהודי לא שייך בהם מוקצה ת.

ת. והיינו בדבר תלוש, אבל במחובר שלקטו עכו"ם בשבת אסור לכו"ע משום נולד. ט"ז ס"ק ב'.

ומה שלא שייך מוקצה באינו יהודי כיון שאינו מקצה מדעתו כלום, כ"כ הר"ן וכיון שהוא מוכן לאיש אחד מוכן לכל.